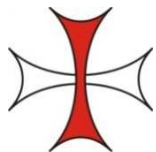

BULLETIN

Europese provincie van de Kruisheren

Nummer 5, mei 2017

Van de Redactie

Op de zesde zondag van Pasen hoorden we in de evangelielezing volgens Joh.14,15-21 Jezus zeggen: "Ik zal de Vader vragen jullie een andere helper te geven die voor altijd met jullie zal zijn, de Geest der waarheid". Als de leerlingen zijn boodschap beleven in woord en daad zal Jezus bij hen zijn, niet meer lichamelijk maar zijn Geest zal in hen wonen. Als je de liefde tot grondhouding van je leven maakt zul je ervaren dat je niet alleen gelaten wordt, dan zul je ook Gods aanwezigheid ervaren want God is aanwezig waar mensen in liefde met elkaar omgaan.

De voorwaarde die Jezus stelt opdat hij verder leeft onder zijn leerlingen is dat zij leven in zijn geest van liefde, zoals hij hen had voorgeleefd.

En dan staat er dat eigenaardig zinnetje: "De wereld kan mijn Geest niet ontvangen omdat ze hem niet ziet of kent. Maar jullie kennen hem, want hij woont bij jullie en zal in jullie leven". Heeft Jezus dan zo een negatieve opvatting over de wereld? Ik denk van niet, want de wereld betekent in het evangelie van Johannes, de samenleving en de mens die zich opsluit in zichzelf, waar egoïsme hoogtij viert, waar mensen elkaar naar het leven staan. Daar krijgt Jezus' geest geen kans. Wie echter de liefde tot grondhouding van zijn leven maakt, die ontvangt de geest der waarheid. Dat is niet de wetenschappelijke waarheid of de idee van waarheid waarover filosofen discuten vanuit de vraag "wat

is waarheid?". Jezus' waarheid is: mensen zijn geschapen om liefdevol in de wereld te staan, tot geluk van zichzelf en elkaar. Het is een waarheid die moet gedaan worden wil ze werkelijkheid worden.

Ik zie deze woorden van Jezus als een oproep tot liefdevol samenleven, tot het aanvaarden van de liefde als hoogste waarde in het leven, als belangrijkste norm voor het handelen, als de weg naar vrede en geluk.

Deze boodschap geldt voor alle tijden, ook voor onze tijd, in onze wereld. Liefde als zorg voor de medemens zou als een vlag moeten wapperen op plaatsen waar wetten gemaakt worden in dienst van een rechtvaardige samenleving. Het zou de kerngedachte moeten zijn op wetenschappelijke congressen om te beseffen dat wetenschap in dienst moet staan van kwaliteit van leven. Het zou een centrale bekommernis moeten zijn in economische kringen om te bouwen aan een leefbare aarde. Het zou de leidraad moeten zijn op wereldbijeenkomsten in dienst van een betere verstandhouding tussen volkeren

Liefde als zorg voor de medemens moet ook in onze gemeenschappen de dynamiek zijn voor warme menselijkheid, uitnodigende vriendschap, vredevol samenzijn, bevrijdende vergiffenis, deugddoende attenties en dienstbaarheid. Dan, zegt Jezus, is de beloofde Geest, de Geest der waarheid, ikzelf, in uw midden!

Dat geloof willen wij vieren op het komende Pinksterfeest.

Willy De Bolle osc

OVERWEGING

Heilige Geest van God,
zo veel krachten, onbestemd,
die dit bestaan doorkruisen.
Zo veel vezels
die ons aan de aarde binden.
En nog sluimert in onze ziel
een vroege kiem,
een droom die mensen
voorbij alle weten
naar het ondenkbare op weg zet,
omdat Gij ons
daarvoor bestemd hebt.
Want dat is het
wat is gebeurd in Jezus.

Hij was ten voeten uit
van deze wereld,
maar met zijn hart en geest
verankerd in uw droom.
Zelfs toen zijn lichaam was gebroken,
hield Hij vast aan u.
Vestig in ons de onverwoestbaarheid
van dat vertrouwen.
En laat er licht komen op onze weg,
dat wij het ongeziene zien.
Dat wij ons aan het ongewisse
durven toevertrouwen,
omwille van uw naam,
die luidt: Ik zal er zijn.

Kris Gelaude

Elke Woensdag opnieuw “Sopão” = Soep

door Koos van Winden osc

De titel van dit artikeltje behoeft enige uitleg. “Sopão”, zoals je kunt zien op de foto's, is een klein aantal parochianen van de parochie Santa Tereza en Santa Terezinha; ze komen elke woensdag bij elkaar rond 08.30 uur om een warme soepmaaltijd te bereiden in zes of zeven grotere ketels, met de bedoeling om die 's avonds rond 18.30 uur uit te delen op enkele vaste plaatsen waar favela-achtige toestanden heersen. In een dubbel-menu: één week groentesoep met vermicelli en de andere week soep van mais en varkensbotten, waar nog iets vlees aan zit. Vanwege het jaarlijks terugkerende volksfeest van de Geboorte van Johannes de Doper wordt op een woensdag dichtbij dat feest heerlijke pap van jonge mais en kaneel aangeboden. Tot grote vreugde van de klanten.

Hoe lang ze dat al doen?

De eerste keer moet wel 1993 geweest zijn, als praktisch antwoord op een over-

stroming in januari. Voor de Kruisheren een mooi moment in de vormingstijd. In 1999 werd het noviciaat verplaatst naar de gemeenschap van Belo Horizonte in Minas Gerais. De Sopão was voor de novicen en novicenmeester een van de momenten voor vorming onder de mensen.

Cfr. Tiago van Winden met de soepdames

Het was zoals de parabel over het Rijk Gods vertelt als een schat in de akker die iemand 'toevallig' vond. Of de koopman die kostbare parels zocht en er een vond. Hij verkocht alles wat hij had en kocht die kostbare parel. Het gaat over het godge-

wijde leven. In ons geval over de vormings-tijd. Kostbare momenten in de vorming van het noviciaat die werkcontacten van het be-reiden van de soep, en 's avonds de uitde-ling onder hulpbehoevenden, ter plekke waar ze zich bevonden. Ook op andere momenten, zoals kerstnoveen of vastentijd, bleken contact en huisbezoek vormende waarden te bezitten. Dit geldt voor beide zijden, zowel voor leken die hun tijd ge-bruiken met een religieus motief, als voor kloosterlingen die bij het vormingswerk be-trokken bleven. Zoals bijvoorbeeld padre Guilherme van de Lokkant, of padre Teófilo Dalessi, die van uit Belo Horizonte geroe-pen werden naar ons aller definitieve va-derland.

Guilherme was een wandelende aan-wezigheid, die met zijn fototoestel mooie opnamen maakte, die deuren en wanden opvrolijkten. En Teófilo die in zijn rolstoel altijd jongere krachten met zich meebracht, en nooit een slechte bui rond zich ver-spreidde. Verschillenden van de lekenme-dehulpers gingen van ons heen, al vóór Guilherme en Teófilo Dalessi. Ze waren al-

lemaal lid van de Sint Vincentiusvereniging. Hun aanwezigheid was telkens een prakti-sche oefening in samenwerking en zen-ding.

Samen gezonden naar de soepkeuken

Het vorig jaar, jaargang 2015, maakte vernieuwing noodzakelijk; en het wonder-lijke geschiedde: degenen die aangezocht werden, kwamen en kregen "de smaak te pakken" zoals jeugdigen voor het uitdelen van de soep en huismoeders die enkele uren per week zich vrijmaakten voor het werk van voorbereiding van groenten, en varkensbotten en mais, afwisselend. Wij zingen een "Nieuw Lied" om de Heer te danken voor verscheidenheid van zoveel dienstbetoon, die rijke vruchten draagt.

Nieuws uit Nederland

door Joe Op de Kamp, o.s.c.

Langs verscheidene wegen bereikte ons in Sint Agatha het nieuws dat onze voormali-ge medebroeder René Cornips op 15 april, Stille Zaterdag, overleden is. René was ge-boren Maaseikenaar (geboren 25-09-1935) en trad in 1954 te Diest in het novi-ciaat. Aan het einde van zijn militaire dienstplicht (medio 1959) zwaaide hij af als sergeant KROO (afkorting van kandi-daat reserve onderofficier). Hij werd in het voorjaar van 1961 priester gewijd. Na zijn initiële vorming en ambtsopleiding behaal-de hij in 1965 aan de KU-Leuven het licen-tiaat in de klassieke talen. Vier schooljaren,

van september 1965 tot einde 1969, werk-te hij als leraar aan het H. Kruiscollege te Denderleeuw. Hij trad dan uit, huwde in 1970 en werkte enkele jaren als leraar in de Democratische Republiek Congo. Terug in België kreeg hij een baan aan het Sint Gertrudis college te Landen. Het overlijden van René meld ik met het oog op lezeressen en lezers van Bulletin die zich hem eventu-eel herinneren.

Even later vernamen we dat een zus van onze medebroeder Jan Smit en verwante van confrater Jan Koopman, Adriana (Jany)

Kuilboer-Smit op 08 april 2017 overleden is te Noord-Scharwoude en er bijgezet op Witte Donderdag, 13 april.

Zoals rond de jaarwisseling heeft onze medebroeder Kambale Mwanamolo Oscar, student aan het Parijse 'Centre Sèvres', de paasvakantie (03-17 april) doorgebracht in de communiteit van Sint Agatha.

Drie dames, leraressen boekbinden, hebben in de paasweek te Sint Agatha hun vakkundigheid verruimd onder de begeleiding van confrater Edgard Claes.

Vlak daarna, van dinsdag 25 tot vrijdag 28 april, waren zeven leden van de 'Associatie van het H. Kruis' met confrater Huub Wagemans te gast voor hun jaarlijkse retraite of bezinningstijd. Door omstandigheden deden ze ditmaal op twee inleiders beroep: van dinsdagavond tot donderdagmiddag op dr. Martin Moors, een neef (oomzegger) van onze medebroeder Jan Moors (* 1919 – † 1976), priester van het bisdom Hasselt en professor emeritus aan de KU-Leuven (Hoger Instituut voor Wijsbegeerte). en daarna op dr. Roger Burggraeve, salesiaan en professor aan dezelfde Alma Mater (faculteit theologie).

In het 'Erfgoedcentrum Nederlands Kloosterleven' (Sint Agatha) loopt van 03 mei tot einde oktober een tentoonstelling betreffende de Witte Paters en Witte Zusters van Afrika. Het is blijkbaar honderdvijftig jaar geleden dat beide zijn gesticht. Het motto van de tentoonstelling luidt: "De witte karavaan". De algemene overste van de Witte Zusters en een lid van het Generaal Bestuur van de Missionarissen hebben op zondag 30 april die tentoonstelling geopend.

Intussen hebben verleden zondag, 07 mei, het Nijmeegse vocaal ensemble Cantodoro en mevrouw Marga Arendsen (orgel) in de kloosterkerk een concert gewijd aan de 16^e-eeuwse componist Orlando di Lasso.

Ik meldde in mijn eerste bijdrage van dit jaar dat dr. Jan Jacobs een geschiedenis van de minderbroeders kapucijnen in Nederland heeft voltooid. In het aprilnummer van Mediant – zeg maar: het Bulletin van de Nederlandse minderbroeders franciscanen – bespreekt Jan de Kok o.f.m. (emeritus docent aan de KTH Utrecht en hulpbisschop van Utrecht) uitvoerig dat werk. (Referentie: 'Minderbroeders – Kapucijnen in Nederland', in 'Mediant. Tijdschrift van de Nederlandse Franciscanen' jaargang 24 – nummer 2 – april 2017, p. 45-49)

Weer treffen me bij het doorlopen van de bespreking meermaals gelijkenissen met het wedervaren van ons, Kruisheren, in Europa. Bijvoorbeeld al aan het begin: (citaat) "Bij de Kapucijnen stond de leefgemeenschap voorop". En hij (Jacobs) betreurt hoezeer daar na 1950 een kentering in kwam, en het werk (en alléén wonen) ging domineren." – Wie beseftte in de jaren waarin het bij ons, Kruisheren, gonsde van activiteit en pogingen tot vernieuwing, dat wij in werkelijkheid het begin van een "Talfahrt" (Duits voor: "vaart, tocht stroomafwaarts, bergafwaarts, dalwaarts") meemaakten?

Neues aus der Beyenburger Gemeinschaft

von Dirk Wasserfuhr o.s.c.

Am Gründonnerstag erhielt ich einen telefonischen Hilferuf seitens der Caritas Düsseldorf: „Bitte, helfen sie uns und gewähren sie einem jungen Afrikaner Kirchenasyl!“

Diesem Ersuchen bin ich nachgekommen und empfang am Karfreitag meinen Gast.

Alpha Mamadou Barry aus Conakry in Guinea, 20 Jahre alt, ist einer der vielen Tausenden, die übers Mittelmeer kamen und in Italien strandeten. Seit sieben Monaten ist er in Deutschland. Sprachlich talentiert, kann er gut mit mir kommunizieren – was ich auf Französisch, seiner Landessprache, nicht vermag.

Nun darf er das Kloster- und Kirchengelände nicht verlassen: ein etwas größeres „Gefängnis“. Nach Kräften versuchen wir ihm Abwechslung zu bieten: sportliches Training auf dem Klosterspeicher, 2x wöchentlich Sprachunterricht, Gartenarbeiten, Fußball-TV beim Nachbarn in alten Pfarrhaus usw. Zudem kocht Mamadou gut und versorgt mich zu den Mahlzeiten, so dass ich in den nächsten Monaten an Gewicht zunehmen werde.

Das letzte Mal, dass man in Beyenburg Kloster-/Kirchenasyl gewährte war 1794. In

jenem Jahr hatte sich französische Geldflüchtlinge ins Kloster geflüchtet. Doch gegen den Willen des Priors drang die Polizei ins Kloster ein und verhaftete die kriminellen Personen. Diese Aktion eskalierte und führte letztendlich in Deutschland zum sogenannten Nuntiaturstreit bei dem dann das Asylrecht neu geordnet wurde.

Auch sonst war das Kloster an den Feiertagen von Leben erfüllt: Ein junger Mann war vier Tage zum Gespräch und zur Einker hier und täglich kamen Pilger zu Übernachtung; waren die einen fort, standen nachmittags die nächsten vor der Türe. Alles in allem eine gute, frohe und erfüllte Zeit, für die ich dankbar bin, zumal dauerhafte Freundschaften daraus entstehen werden.

Nieuws uit de gemeenschap in Maaseik

door Huub Wagemans, o.s.c.

Op woensdag 19 april waren de oversten van onze provincie in vergadering bijeen met het provinciaal bestuur te Maaseik in de namiddag.

De redactievergadering van Kruis en Wereld vond plaats in ons klooster op maandag 24 april in de voormiddag. Erna volgde het 2-jaarlijkse ‘verre d’amitié’ met de gemeenschap wat door de redactieploeg, in gezelschap van de medewerkers die zich vrij konden maken, werd afgerond met een

gezellig tafelen in een typische eetgelegenheid op de Maaseiker markt.

Vanaf de eerste zondag in de maand mei tot en met de laatste zondag in september staat traditiegetrouw de deur van onze kerk weer open in de namiddag van 15 u. tot 17.30 u. voor gelijk welke geïnteresseerde die meer wil weten voor wat achter de prachtig gerestaureerde gevel te bewonderen valt en zich afspeelt. Immers voor de niets vermoedende voorbijganger is de-

ze gevel in het straatbeeld niet direct als kerkgevel herkenbaar. Daarom is voor menig, vooral toeristisch bezoeker de verbazing groot als hij bij het binnenkomen een goed onderhouden en mooie kerk ontdekt, rijk aan historie en schoonheid. Bij dit alles kan hij genieten van vakkundige uitleg, gratis gegeven door een gids, verbonden aan de stedelijke toeristische dienst. Hetzelfde gebeurt enkele uren in de voormiddag het hele jaar door vrij regelmatig op de wekelijkse marktdag van woensdag door mij. Wel minder professioneel en grotendeels ook voor een ietwat ander publiek dan op zondag. Deze mensen zijn veelal vertrouwd met de kerk. Velen van hen komen voor enkele minuten gebed. De rust en de stilte in de kerk nodigt er toe uit. Nu en dan vindt dit gebed een afronding in een (biecht)gesprek. Een noventaal ter ere van de H. Odilia hoort er stevast bij. Ik denk nu spontaan aan wat ik onlangs een 'profeet' met stelligheid hoorde beweren: "De traditie van het ontsteken van een kaars (licht in gelijk welke duisternis) zal langer duren dan het kerkbezoek en het kerkgebouw zelf. Kijk maar naar plaatsen, overal ter wereld, na gewelddadige aanslagen: binnen de kortste keren een zee van bloemen, licht en lichtjes! Nooit eerder te zien geweest." Onze dynamische kaarsenleverancier zegt het op zijn manier: "Ik

vind het opvallend dat de laatste jaren hoe langer hoe meer bestellingen voor kaarsen komen van verantwoordelijken van velerlei devotieplekken (niet per sé kapellen) op kruispunten van wegen naar of door het bos en op veldwegen bij een boom, verspreid over het hele Vlaamse land. Bestellingen gebeuren bovendien steeds meer individueel. Ze zijn ook heel uiteenlopend. Daarentegen wijzen mijn statistieken en jaaroverzichten uit dat menig kerkbeheerder vraagt om de regelmatige toezending van kaarsen te verminderen, zelfs te annuleren." Het is goed als profeet te profeteren en het is niet goed het enthousiasme van de leider van een nog steeds groeiende kaarsenonderneming (destijds puur binnenkerkelijk begonnen!) te temperen. Ook al laat God niet in zijn kaarten kijken, toch verscheen Hij in vroeger tijden van crisis, zo getuigt de Schrift, verrassend nieuw! Zien wij werkelijk de tekenen van deze tijd?

Nieuws uit de gemeenschap in Uden

door Bert van de Ven, o.s.c.

Na al mijn info van de laatste paar maanden over heel wat van mijn medebroeders kruisheren hier in Uden wil ik deze keer enkele dagen vooruit kijken, met name naar aanstaande zondag. Dan is het 21 mei, de verjaardag van onze rector Rein Vaanhold. Rein, onze junior wordt dan 79 jaar; begint dus aan zijn 80-ste levensjaar. Een goede

reden, lijkt me, om weer eens even stil te staan bij Rein zijn gezondheid (gezondheidsproblemen) en hoe hij dat beleeft, daarmee omgaat en het combineert met heel zijn verdere functioneren hier in Uden en soms ook in wat wijdere omgeving.

In de week na Pasen, op donderdag 20 april jl. heeft Rein in Den Bosch een nucle-

air hartonderzoek mogen ondergaan. Voor een uitgestrekte regio zijn ze in Den Bosch daarop gespecialiseerd met heel speciale apparatuur en een team van medisch-technische deskundigen die samen met een van de daaraan verbonden cardiologen dat geavanceerde onderzoek uitvoert en nauwlettend kritisch volgt. Zo hoopt men een nog zuiverder diagnose te kunnen stellen en op basis daarvan een nog betere medische begeleiding te kunnen garanderen. Voor Rein was dat weer eens een bijzondere nieuwe ervaring. Het geeft hem een goed gevoel, zo van 'men doet er alles aan om mijn fysieke conditie zo optimaal mogelijk te maken; dat is vertrouwenwekkend!'

Overigens is Rein in het algemeen al steeds heel positief ingesteld met betrekking tot een reële beoordeling van zijn algehele conditie; hij neigt eerder naar zelfoverschatting dan -onderschatting als het gaat over bepaalde werkzaamheden wel of niet oppakken. Hij kan moeilijk nee zeggen, als hij ergens voor gevraagd wordt. Dat komt wellicht ook, omdat het hem zo gemakkelijk en goed afgaat, en hij het (dus) ook graag doet. En hij krijgt er over het algemeen ook veel waardering voor, en het inspireert hem; hij ervaart heel sterk: die heel persoonlijke ontmoeting met mensen op spiritueel vlak maakt hem innerlijk rijk en stemt hem tot verwondering en dankbaarheid.

Toch wil Rein wat zijn gezondheid betreft binnenkort een keer een verhelderend

gesprek met een coördinerend arts (een zo genoemde intensivist) van de Intensive Care Afdeling van het ziekenhuis hier. Het zal dan gaan over de tijd dat hij (Rein) kunstmatig in coma gehouden werd gedurende een paar weken rond kerstmis en de jaarwisseling, nu bijna twee en een half jaar geleden. Wat waren toen precies de medisch-technische problemen, de complicerende factoren in Rein zijn precare gezondheidstoestand, en welke weg is men gevolgd om uit die penibele, kritische situatie weg te geraken? En wat precies heeft Rein daaruit overgehouden aan vooral lichamelijke problemen. Antwoord op allerlei van zulke vragen heeft Rein nogal eens bij flarden gekregen, maar nooit het hele verhaal, meer systematisch op basis van het successievelijk doornemen van het tamelijk uitvoerig medisch dossier dat er van hem toch voorhanden is. Binnenkort gaat dat er dan wellicht alsnog van komen. Dat zou een mooi verjaardagscadeau zijn bij het begin van zijn 80-ste levensjaar.

Zondag, 21 mei, zal Rein zijn verjaardag grotendeels hier thuis vieren, samen met zijn vele goede contacten, o.a. met mensen van de Kapelgemeenschap Ter Linde. Toevallig is Rein niet naar het Retraitehuis deze keer op de derde zondag van de maand; op verzoek van een andere assistent daar heeft hij een andere zondag voor zijn rekening genomen. Rein kan nu dus de liturgie viering in 'onze' kapel o.l.v. tekstgroep en

zangkoor Mistral meebeleven en aansluitend daarop veel mensen ontmoeten. Dat wordt dus ook weer een mooie, rijke dag.

Op maandagmorgen, daags na Rein zijn eigenlijke verjaardag, hebben we dan, zoals te doen gebruikelijk bij ons kruisheren hier in Uden, om 10.00 uur, in de ontmoetingsruimte van huize Sint Jan, een rustig aangenaam samenzijn met koffie en gebak, verzorgd door onze twee mantelzorgers Martha en Jolanda. Manus Hubers en wellicht ook Ton Lafeber zijn daarbij ook aanwezig. Hopelijk wordt ook dat een echte ontmoeting voor allereerst de jarige, maar evenzeer ook voor ons allen, de twaalf overige kruisheren.

Tenslotte is er nog een speciale viering vijf dagen later in 'ons' voormalig kruisherenklooster, bedoeld voor alle bewoners van de 17 appartementen die door Stichting Brabant Wonen in dit gebouw gecreëerd zijn. Samen met een andere jarige van een van de appartementen hier wil

Rein op vrijdagmiddag 26 mei vanaf 16.30 uur een eenvoudig verjaardagsfeestje aanbieden aan alle bewoners van dit gebouw. Op het uitnodigingskaartje is er sprake van een 'mini-dinertje' met na afloop koffie met gebak. Over tijdstip of uur van afsluiting wordt niet gesproken, wel wordt het genoemd "een mooie gelegenheid om elkaar weer eens te ontmoeten". Ik ben benieuwd of dat een beetje gaat lukken, want ongeveer zes bewoners zijn tamelijk nieuw hier en enkelen krijgen ook begeleiding van een bepaalde Stichting. Het is de bedoeling van Rein, denk ik, dat wij wat meer vertrouwd raken met elkaar en ons toch een beetje verbonden voelen met elkaar. Hopelijk slaagt hij in dat nobele streven!

Tot zover mijn bijdrage aan info en dergelijke vanuit Uden voor deze keer. Hiermee hoop ik voor deze meimaand een mooi of toch redelijk gaaf ei te hebben gelegd.

Nieuws uit de gemeenschap van Hannut

door Pol Gorissen, o.s.c.

Wij zijn nog steeds in de Paastijd, en dat doet even terugdenken aan de vieringen van de Goede Week en Pasen. In de sector van zeven dorpen waar ik meewerk als 'weekend-kapelaan' was de viering van Paaszaterdag in Cras-Avernas. Een viering met slechts twee lezingen (Scheppingsverhaal en Uittocht uit Egypte) en het Paasevangelie, maar ook met een mooi verhaal van een rups die tenslotte toch een vlinder wordt: transformatie als beeld van verrijzenis. De kinderen van de Eerste Communie en de 11- en 12-jarigen van de catechese (als voorbereiding op de Profession de foi) waren talrijk aanwezig en ook goed betrokken in de viering.

Rond die tijd is pater Paul Delbrassine begonnen de concelebreren met ons in onze kapel hier. Hij is nog wel wat beperkt in het spreken, maar de oefeningen met de logopedisten (drie maal per week) beginnen te helpen wat spreken, lezen en schrijven betreft.

Zoals gepland bij het verven van onze kapel, werd ook de vloer in de twee lokalen naast het altaar vernieuwd met een soort

laminaat. Broeder Gerard kende de man die dit kwam doen, want deze had de vloerbedekking in onze kamers gemaakt toen het klooster hier (vroeger van de Clarissen) van binnen helemaal vernieuwd werd. Het werk in die twee lokalen was klaar in twee dagen, en het is prima afgevoerd.

Nieuwe vloer in de lokalen

In de voorbije tijd is er nog enkele malen een sessie geweest in onze lokalen van de huwelijksvoorbereiding. Zij vragen dan soms broeder Gerard om een foto te maken van de groep, maar (zonder dat hij het wist) werd hij zelf ook gefotografeerd!

De fotograaf gefotografeerd

Intussen heeft hij flink gewerkt aan de aanplanting van ons park, maar de afval van het zeegras durfde hij toch niet te verbranden uit schrik voor de reactie van de geburen!

Ondanks dat Pierre Vandormael veel werk heeft als pastoor van 14 parochies en nog godsdienstleraar (8 uur per week) is in de eerste graad van het college, gaat hij af en toe met hun 'troupe' toneel spelen. Onlangs was dat op twee plaatsen in de Jura-streek van Zwitserland, namelijk in Mortain en Porrentruy. Zij doen dat nu met een stuk over het leven van Don Bosco, de stichting onder andere van de Salesianen. Binnenkort hebben zij nog een optreden in Peruwelz, in de provincie Henegouwen.

Van woensdag 26 april tot vrijdag 28 april was Patrick met enkele leraars en een groep studenten van het college op bezoek in Rome. Omdat zij slechts drie dagen ginds waren, was het programma van de bezoeken archi-gevuld.

Op zaterdag 29 april nam hij als vicaris van het bisdom Luik deel aan de overbrenging van de relieken van mère Marie-Thérèse Haze, stichteres van de zusters Filles de la Croix, van de kapel van hun generaal in Luik naar de kathedraal te Luik. Het schijnt dat die relieken nog zeer intact waren.

Vandaag 16 mei is het al lekker warm; hopelijk de voorbode van een fijne zomer!

Retraite van de Associatie van het Heilig Kruis

door Frans Leemreis

De Associatie van het Heilig Kruis hield haar jaarlijkse retraite vanaf dinsdag 25 april tot en met vrijdag 28 april 2017 in het klooster te Sint Agatha. Het thema was "Hoe vandaag de dag spreken over God in een verstaanbare taal" of anders gezegd met de woorden van het boek van Pater

Roger Burggraeve: "Hoogtijd voor een andere God", Davidsfonds, Leuven, 2015.

Vanaf dinsdagavond tot donderdagmiddag waren de bijeenkomsten onder leiding van filosoof E.H. Martin Moors, priester van het bisdom Hasselt, die afstudeerde aan het college te Maaseik in 1966. Daar-

na nam theoloog Pater Roger Burggraeve het stokje over. Pater Roger is Salesiaan. Hij studeerde te Leuven theologie in de tijd van Jef Neven en Huub Wagemans.

Enkele gedachten vanuit het gepresenteerde

In onze dagen voltrekt zich een geruisloze geloofsafval. De mensen verlaten de Kerk en zij die blijven, leven in een godsdienstige onrust. Niet alleen veranderingen van de Kerk zelf maar ook de nieuwe theologische inzichten maken gelovigen onzeker.

Met veel interesse zijn we dan ook naar Sint Agatha gegaan.

Op onze onzekerheid kwam direct een duidelijk antwoord van E.H. Martin Moors. De funderingsvraag is "Hoe nu met God?" Uitgedaagd door onze tijd moeten wij alles wat aan de basis is grondig bevragen. Hoe komen wij op het spoor van God via Jezus Christus, via de openbaring? Als christen in deze tijd kunnen we niet meer op de automatische kompas varen. Als we spreken over God en geloof zijn drie voorwaarden van belang:

- Wat is de relevantie bij het denken en spreken?
- Existentiële relevantie moet ik kunnen ervaren.
- Hoe kan ik met ervaring op het spoor van God komen?

Deze drie stappen werden verklaard vanuit de filosofische bespiegelingen rond het onderscheid tussen ervarings-geloof (mét existentiële relevantie) en geloofs-ervaring. Het nieuwe is het zoekend geloven, niet het determinerend geloven.

We maakten kennis met een aantal teksten van Augustinus, blijvend actueel ook in onze tijd. Met bevoegenheid ervoeren wij de schoonheid en het goede waar Augustinus van spreekt en dat naar God voert.

Roger Burggraeve vervolgde op donderdagnamiddag. Hij begon bij de Bijbel en daarom bij het Jodendom. Jezus van Nazareth was een Jood en leefde in de Joodse traditie.

In de Talmoed wordt commentaar gegeven op de Bijbel. Het is niet "dit is het", maar men blijft kritisch discussiëren. Dit leert ons te denken. De Bijbel leeft en religie verandert in de tijd. Wij zien in de gehele Bijbel dat het beeld van "God in den hoge" door Jezus is bijgesteld. Niet God de heerser, maar Jezus als bemiddelaar welke Gods liefde doorgeeft aan de mensen. We mogen ook God bevragen, zoals de Kananese vrouw Jezus van replek diende. God is liefde en het is de opdracht van ons die liefde in de wereld te brengen.

Besluitend mogen we stellen dat deze retrace zeer leerzaam was en zinvol. Jammer genoeg was de deelname beperkt. De woorden van de psalm 23 zijn van toepassing "Hij geeft mij nieuwe kracht en leid mij langs veilige paden tot eer van zijn naam."

Wij danken de twee inleiders voor hun bevoegen betoog, zonder hoogdravende taal. Het was een verassing zo'n vernieuwend eerlijk verhaal over ons geloof te horen.

Berichten uit de provincie Sang Kristus

door Fons Bogaartz osc.

2 Mei: Ook dit keer gedenken we een confrater die is overleden. De vorige maand was dat Agus Rachmat, en nu **Ignatius Putranto**.

Cfr. Ignatius Putranto z.g.

Hij is geboren in Klaten, in Midden-Java, op 13 mei 1944. Hij begon zijn noviciaat in december 1967 en deed zijn eerste gelofte op 6 januari 1960, gevolgd door zijn eeuwige gelofte op 6 januari 1973. Zijn priesterwijding volgde op 4 december 1974.

Put (uit te spreken als 'poet', zo werd hij onder ons genoemd) is op ongeveer alle plaatsen van ons bisdom ooit pastor geweest. Meestal verhuisde hij weer na een paar jaar naar een nieuwe plek om zijn diensten aan te bieden. Tussendoor (1982-1983) was hij ook een twee jaar in Rome op het generalaat, in de tijd van Graus,

samen met onze nestor Gani. Zijn verblijf daar was bedoeld als "ongoing formation", maar het werd ook kou lijden, herinner ik me. Ik was in die tijd namelijk ook een paar dagen in Rome tijdens mijn vakantie samen met Frans Lubbers.

Uittocht uit de druk bezette kerk

Daarna ging zijn rondtocht door het bisdom weer verder. Maar opeens werd hij benoemd tot rector van het grootseminarie 'Fermentum' van de wereldheren. En daar heeft ie 4 jaar lang (1987-1990) goede diensten bewezen aan de jonge fraters van het bisdom. In die tijd was hij ook actief in het begeleiden van de 'Marriage Encounter' ("een opfrisser" – cursus voor gehuwden). Jarenlang was hij actief in deze groep.

Zegening aan het graf

Zo lang als ik hem ken was hij regelmatig ziek. Zijn suikergehalte werd een steeds groter probleem voor hem en degenen die hem op medisch gebied verzorgden. Hij kon moeilijk suiker-dieet-discipline opbren-

gen. Dat ging soms even goed om daarna, samen uit zijnde met o.a. Marriage Encounter mensen, zijn suiker helemaal te vergeten met alle nare gevolgen van dien.

Zijn laatste twee levensjaren zijn een kruis voor hem geweest en ook voor degenen die hem verzorgden. Hij woonde in ons klooster in de Jalan Sultan Agung. Hier had hij een vaste verpleger. Put voelde zich er niet thuis; hij werd gemakkelijk erg boos en later steeds apathischer totdat hij de

laatste twee maanden van zijn leven in het ziekenhuis wegzakte in een soort pre-coma toestand. Men kreeg geen contact meer met hem. Of hij zich toch bewust was van mensen om hem heen?? Ik weet het niet.

Hij is in alle rust overleden op 2 mei en na een heel drukke uitvaartmis (hij was immers op vele plaatsen pastor geweest!) is Put begraven op ons kerkhof achter de St.Helena kapel. Hij ruste in vrede.

Uit het fotoarchief van de Europese provincie (29)

door Roger Janssen o.s.c.

Enkele foto's van Petrus Joannes Vermazeren uit de jaren vijftig in Congo

De aanstellingen op de missieposten in de jaren vijftig in Bondo waren vaak het resultaat van improvisatie. We vermelden enkele opvallende redenen.

Goudwinning in Buza (streek van Bondo)

De reguliere overste van de kruisheren zag zich gedwongen om zijn confraters geregeld te verplaatsen, al was het maar om de 'gaten' te vullen, wanneer confraters ziek werden of op vakantie gingen. Soms werd de werking op een missiepost gehinderd

door temperamenten die met elkaar botsen, zodat een verplaatsing zich opdrong. Maar iedere nieuwe benoeming bracht een kettingreactie teweeg. Ook konden heel wat confraters in hun bekeringsijver niet weerstaan aan de lokroep van de brousse. Het was allemaal goed en wel, met een permanent tekort aan missionarissen tot gevolg. In deze korte bijdrage voor *Bulletin* belichten we als voorbeeld de benoemingen van Petrus Joannes Vermazeren.

Petrus Joannes Vermazeren

Petrus Joannes Vermazeren (1920-1967) vertrok op 8 november 1947 als missionaris naar Belgisch-Congo. Jeng, zoals hij genoemd werd, was in de jaren 1949 tot 1951 werkzaam in Bondo op het kleinseminarie. In een brief van André Creemers aan Willem van Hees, gedateerd 23 september 1949, wordt gemeld dat hij er niet graag was: *Op het seminarie is het nog altijd minder aangenaam en volgens cfr. Visers is cfr. Vermazeren het erop aan aan het leggen om op het seminarie weg te geraken. (...).*¹ Op 1 juni 1950 schreef Creemers aan van Hees, dat hij eraan dacht om Jeng te benoemen voor de brousse in Dakwa.² Uiteindelijk bleef Vermazeren in Bondo.

Een oude, melaatse vrouw, doopleerlinge op de missie

Blijkbaar verbeterde de sfeer op het kleinseminarie niet echt. Op 14 november 1952 schreef Creemers vanuit Bondo aan Willem van Hees: *De bom op het seminarie van Bondo is gisteren ontploft. Ik had de laatste weken al een paar brieven gekregen van Cfr. Schollen en anderen. Ze konden niet meer wachten tot U hier waart, er moest onmiddellijk verandering komen enz. enz. en intussen is ons seminarie stilaan aan het kwijnen, de twee stagiaires van het Grootseminarie zijn het allebei afgestapt, er is geen retorica meer, geen poësis, nog maar een klein stukje derde Latijn enz. Eergisteren heb ik dan ook maar de stoute schoe-*

nen aangetrokken en ben naar Monseigneur (Blessing) gegaan, om hem te vragen onmiddellijk het personeel van het seminarie te veranderen, maar ook helemaal. Dat was een zware pil voor Monseigneur. Maar hij heeft toch toegestemd. ...

Meisje met haar broertje

...Ik moet natuurlijk werken met wat ik thans heb en ziehier nu het nieuwe personeel van het seminarie. Directeur: cfr. Vermazeren; professoren: cfr. Jaap Dekker en cfr. Timmers; voor het materiële: broeder Lambertus. Dat is voorlopig alles. Cfr. Scheerder komt terug naar Missie Bondo en zal op het seminarie al de godsdienstlessen geven. Cfr. Hulskamp zal twee klassen latijn geven. Daarmee zal het seminarie voorlopig moeten draaien en een proef doorstaan totdat u hier zijt. Er zullen echter zeker nog twee professoren moeten bijkomen. De professoren van het seminarie krijgen de volgende plaatsen: cfr. School brousse Api, cfr. Rob Carremans missie Lobi, cfr. Wasenberg school missie Bili, abbé Linus Manzi school missie Dakwa. Dan gaat cfr.

van Tricht naar Ango voor de school, cfr. Kruitwagen naar Monga voor brousse en cfr. Beckers en van Wetten naar Digba. Wat de secretaris van Monseigneur betreft, die blijft secretaris van Monseigneur, maar aangezien hij daar weinig of niets te doen heeft, neem ik hem mee naar Baye, waar hij voor mij werk in overvloed heeft.³

Klaarmaken van het eten onder een afdak op palen

Een jaar later werd Vermazeren benoemd voor Digba. Van 1954 tot 1956 was hij terug in Bondo als directeur van het kleinseminarie. In 1957 werkte Jeng als brousekapelaan in Baye. In 1958 en 1959 was hij pastoor in Bondo.⁴ Op 9 april 1959 werd Paul Kruitwagen benoemd tot pastoor van Bondo in de plaats van Jeng Vermazeren, die naar Europa in verlof ging. Kruitwagen zelf werd in Dakwa vervangen door Herman Simons.⁵

Op 30 mei 1961 overhandigde Petrus Johannes Vermazeren aan het archief van het provinciaal in Leuven een kwaliteitsvol fotoalbum, waaruit wij enkele foto's kozen voor deze bijdrage in Bulletin.

Maria Matika, bazin van de doopleerlingen, bereidt het eten

Noten

¹ Arch. Generaal, 050.3.25

² Arch. Generaal, 050.3.29

³ Arch. Generaal, 050.3.44

⁴ **G. Jansen**, Bondo, Apostolisch Vicariaat (1958), in: Chronicon Cruciferorum, 5, 1958, p. 246; **W. Vissers**, Baye (1958-1959), in: Chronicon Cruciferorum, 6, 1959, p. 33

⁵ **G. Jansen**, Bondo, Apostolisch Vicariaat (1959), in: Chronicon Cruciferorum, Diest, 6, 1959, p. 178

Abonnementsgift

Jaarlijks publiceren we deze boodschap voor diverse lezers die aangeven dat zij hun verbondenheid graag willen uitdrukken door onkosten voor hun Bulletin-abonnement te vergoeden. Een volledige abonnementenadministratie zou veel arbeid kosten, en daarmee Bulletin onnodig duur maken. Een efficiëntere vorm is wanneer de lezers die dat wensen eens per jaar een vrije gift doen. Een postabonnement in Nederland kost per jaar ongeveer 25 euro, buiten Nederland kost dat ongeveer 35 euro, een e-mailabonnement kost per jaar ongeveer 5 euro. Alle schenkingen zijn welkom op rekeningnummer NL96 INGB 0000 6645 85 (BIC: INGBNL2A) tnv. Provinciale econoom der Kruisheren, te Sint Agatha, onder vermelding van "Gift abo Bulletin". Met hartelijke dank van de redactie!

Colofon

Bulletin van de Europese provincie van de Kruisheren (OSC).

Redactie-adres: Kloosterlaan 26, 5435 XD Sint Agatha, Nederland.

Bulletin is een informatie- en opinieblad; iedere auteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn artikel.

Verschijnt 10 maal per jaar (niet in juli en augustus); Sluitingsdatum kopij: de 15^e van de maand.

Redactie: Willy De Bolle, Harold van Lent. E-mail: bulletin@kruisheren.eu Website: www.kruisheren.eu

© Enkele ontwerpen door Freepik

